

THƯ ĐẦU NĂM GỬI HOÀNG HÀ GIANG (NHA TRANG).

San Jose, CA. Mồng Một Tết Kỷ Hợi.

(Feb. 5. 2019, 12:55 khuya)

Giang ơi,

Cô tưởng năm nay chẳng còn muốn “khai bút” mà chỉ là “khai đàn” với những ý nhạc đã nằm sẵn trong đầu, chờ qua giao thừa sẽ ngồi vào piano ghi xuống trên bài thơ Nhật Nguyệt Buồn Như Nhau, chú TNH làm tặng cô năm 1987, gọi là tiếng chào đầu tiên dành cho Người Âm Nhạc đã mất hút. Nào dè lúc nãy qua trang Facetime, nhìn về mặt tiều tụy và đôi mắt sưng húp (như vừa mới khóc rất nhiều) của con, cô lại thay đổi ý nghĩ. Biết rằng có muốn bùng tai bị mất trốn chạy thì Người Văn Chương vẫn đuổi theo sát gót (đó là cái Nghiệp!) nên không thêm trốn nữa. Và con, một trong những biểu tượng hiện hữu của ba chữ “Người Văn Chương” đó, được cô chọn làm đối tượng cho bài khai bút đầu Xuân.

Năm năm trôi qua rồi kể từ lần đầu gặp con cuối năm 2013 ở Nha Trang, lần đầu con bị xúc động vì bài viết Khóc Người Thiên Thu cô đem tới nhà chú Thùy, nhờ đặt lên trên bàn thờ chú...

Cũng năm năm trôi qua kể từ buổi trái tim non trẻ của con dậy lên nỗi xót xa khi đọc trong sách cô hai câu viết:

*“Chim đi mỗi cánh bay tìm tổ
Ta biết tìm đâu một tấm lòng?”*

Năm năm... Biết bao dâu bể tang điền theo giòng Thời Gian...

Gặp rồi xa, xa lại gặp. Cô làm con đau lòng nhiều bạn... Vậy mà con vẫn thương cô, vẫn nhớ tới cô mỗi khi muốn khóc. Điều này tác động trái tim cô hơn hết. Trong đời, nhất là ở thời đại này, không phải ai cũng có thể khiến mình muốn đưa ra cho thấy nỗi cô đơn của mình trong ý hướng “muốn bước đi trên con đường tìm đến Chân-Thiện-Mỹ dù với phương tiện nào chẳng nữa”.

Con là một đứa nhỏ tốt. Năm năm trước cô đã nhận ra điều đó. Rồi năm năm sau qua cuộc trò chuyện gần hai giờ đồng hồ ban nãy, cô rất mừng mà biết hai chữ Lương Thiện vẫn chiếm chỗ đứng rất cao trong trái tim con. Lúc nãy cô có đưa câu hỏi:

“Từ cái gì nơi cô khiến con vẫn cứ hoài lưu luyến”

thì lời giải thích (ngập ngừng chữ nghĩa như cố gắng không dám làm buồn cô) chỉ tóm gọn lại trong cái ý:

“Cô là người có cái tâm công bằng, sòng phẳng và lương thiện, không lợi dụng ai và chỉ muốn ‘sống cho Đời’ nhiều hơn cho mình.”

Đặt câu hỏi với con cũng có nghĩa là cô tự đưa câu hỏi (về con) cho chính mình.

Đúng con ạ, đó là điểm CHUNG con và cô đã tìm thấy ở mỗi người. Saint-Exupéry, một nhà văn Pháp đã viết câu nổi tiếng trong một tác phẩm:

“Yêu nhau không phải là NHÌN NHAU mà chính là CÙNG NHÌN VỀ MỘT HƯỚNG.”

Cái hướng con đang lần dò từng bước khởi đầu xây dựng là một hướng đẹp và rất cần thiết cho cả một dân tộc đang dần dần bị tàn mạt theo những thức ăn độc hại xâm nhập của bọn Tàu Cộng và được bành trướng bởi những người Việt có cái tâm tham lam (chỉ người Việt giết người Việt!). Bản chất lương thiện của một nhà văn trong cô bắt gặp được đúng “tầng số”, làm sao cô lại có thể quay lưng?

Cứ cố gắng bước tới một khi mình đã nhận ra con đường nào mình muốn bước, mặc cho những lời chê bai, ngăn cản. Đó là con đường gai góc nhưng cũng thật lương thiện mà chỉ những tâm hồn lương thiện mới muốn và dám đặt chân lên.

“Một tâm hồn sạch sẽ trong một thân xác khỏe mạnh” (như trong một bài Công Dân Giáo Dục nào ngày nhỏ cô đã học và còn nhớ tới mãi hôm nay).

Cô hiểu và rất quý trọng cái chủ đích “sống cho Người” trong con.

Trời San Jose đang mưa lớn và rất lạnh trong thêm năm mới. Nhưng trái tim cô thì lại âm khi quần kín chắn từ cổ, ngồi viết những giòng này gửi về một đứa con ở cách xa nửa vòng trái đất.

Con là một đứa con của cô, kẻ đại diện và tiếp nối ước nguyện Văn Chương làm đẹp cho Đời nhưng trên một bình diện khác.

Trong cuộc chuyện trò lúc này, nghe con phân tích RẤT CHÍNH XÁC về “bản chất chim thiên di” trong cô, -dùng ví dụ con chim yến tìm cái tổ nhà mồi-- cô thật kinh ngạc và thích thú. Bây giờ mới đúng là thời điểm con HIỂU ĐƯỢC từng ngõ ngách góc cạnh cái tâm hồn cô đơn và kỳ quái của cô. Rõ ràng là đứa con gái cô đã “trưởng thành” rồi!

Cảm ơn con. Con chim thiên di rồi sẽ có ngày gãy cánh hẳn để chỉ muốn bay về quê hương, trú luôn trong cái tổ bao giờ cũng được con để dành chờ sẵn.

Khi đó mới thật là lúc cô quay “về nhà mình” (mượn chữ con dùng), điều mà cô mơ ước kể từ ngày bỏ xứ ra đi đã gần 40 chục năm qua,

Thương con, và chúc con đạt thành ý nguyện (luôn có cô hỗ trợ tinh thần sau lưng).

Cô Thu Vân.

(Trần Thị Bông Giấy.
San Jose, 1 giờ rưỡi khuya sau
Giao thừa Xuân Kỷ Hợi. Feb. 5. 2019.)

[]